

N:o 42.

Ank. till Riksd. kansli den 20 april 1906, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till förordningen angående verkställighet i vissa fall af straff, ådömdt genom icke laga kraft ägande utslag, den 30 maj 1873.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 117, har herr *E. D. W. Martin* anført:

»Genom kungl. förordningen angående verkställighet i vissa fall af straff, ådömdt genom icke laga kraft ägande utslag, den 30 maj 1873, har förordnats, att, där »den, som blifvit dömd till straffarbete på viss tid eller till fängelse och skall hållas häktad i afbidan därå, att det öfver honom fällda utslag vinner laga kraft, icke besvärat sig öfver utslaget inom den för ändringssökande föreskrifna tid, eller — — — före besvärtidens utgång» i stadgad ordning »förklarar sig nöjd med utslaget och villig att undergå den ådömda bestraffningen; då bör straffet genast gå i verkställighet utan hinder af åklagares eller målsägandes besvär».

Vid formuleringen af detta ännu i kraft varande stadgande synes man hafva förbisett, att enligt 60 § af kungl. förordningen om krigsdomstolar och rättegången därstädes den 11 juni 1868, äfven den af manskapet vid krigsmakten, som för rymning ålagts arreststraff, skall hållas häktad.

Häraf har nu blifvit en följd, att den, som för rymning dömts till arreststraff, får sitta häktad under tiden till dess utslaget vinner laga kraft.

Det är uppenbart, att ett dylikt förhållande icke kan stå i öfverensstämmelse med rättvisans fordringar.

I känslan af att kungl. förordningen den 30 maj 1873 i ifrågasvarande hänseende företett en lucka, som måste fyllas, har man i praxis sökt ernå ett tillfredsställande resultat genom att tillämpa nämnda kungl. förordning äfven å det fall, hvarför redogörelse lämnats. De i denna riktning gjorda försöken hafva emellertid stärfjats genom ingripande, på sätt i afskrift bilagda skrifvelse utvisar, från krigsfiskalsämbetets sida. Och har man därefter funnit sig i att tillämpa ifrågasvarande stadgande efter dess ordalydelse.

För att om möjligt vinna ändring i detta otillfredsställande sakförhållande, får jag härmed hemställa om det tillägg till ofvannämnda kungl. förordning af den 30 maj 1873, att äfven den, som blifvit ålagd arreststraff och skall hållas häktad intill dess utslaget kan gå i verkställighet, måtte, därest han förklarar sig nöjd med utslaget, genast få undergå den honom ådömda bestraffning».

Vid motionen finnes, såsom bilaga, fogad följande afskrift:

»Till stationsbefälhafvaren vid kungl. flottans station i Stockholm.

Enär vid granskning af förteckningar öfver fångar uti flottans stations i Stockholm häkte för 1900 års fjärde kvartal har befunnits, att i åtskilliga fall stationskrigsrättens utslag, hvarigenom någon blifvit dömd att undergå disciplinstraff, till verkställighet befordrats förr än utslaget vunnit laga kraft, får krigsfiskalsämbetet härigenom erinra, att bestämmelserna i kungl. förordningen den 30 maj 1873 angående verkställighet i vissa fall af straff ådömdt genom icke laga kraft ägande utslag, endast äro tillämpliga i afseende å utslag, hvarigenom någon blifvit dömd till straffarbete eller till fängelse, men icke, äfven för det fall att samtliga parter förklara sig med utslaget nöjda beträffande utslag, hvarigenom någon blifvit ålagd disciplinstraff.

Stockholm i krigsfiskalskontoret den 8 mars 1901.»

Lika med motionären anser utskottet det förhållande, att af domstol ådömdt arreststraff icke må efter samma grunder som fängelsestraff och straffarbete på viss tid verkställas före besvärstidens utgång, kunna föranleda beaktansvärda olägenheter, samt att åtgärd bör vidtagas för afhjälpande af denna brist i lagstiftningen. Så har emellertid från Riksdagens sida redan skett. Efter framställning af justitieombudsmannen aflät nämligen nästlidet års lagtima Riksdag till Kungl. Maj:t skrifvelse, i hvilken Riksdagen hemställde, det täcktes Kungl. Maj:t låta utreda, under hvilka villkor utslag, därigenom någon blifvit dömd till frihetsstraff på viss tid eller till bötesstraff, och hvilket ej underställts högre rättspröfning, måtte kunna, utan hinder af att det ej vunnit laga kraft, befordras till verkställighet, samt låta utarbета och för Riksdagen framlägga det förslag till lag, hvartill denna utredning kunde finnas gifva anledning. Denna skrifvelse, hvilken för närvarande är på Kungl. Maj:ts pröfning beroende, åsyftar alltså, bland annat, äfven den reform, motionären här föreslagit, hvarför utskottet för sin del finner vidare åtgärd i ämnet från Riksdagens sida nu icke vara af förhållandena påkallad. Utskottet hemställer förty,

att förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 20 april 1906.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.

Herr *Lindhagen* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.